

№ 4-5 [31-32]

БОЖЫМ

Часопіс Беларускіе рэлігійнае
думкі.

Красавік-Травень 1950 г.

ШЛЯХАМ

«SUR LA VOIE DIVINE».
Mensuel religieux blélorusse.

Цена
нумару 40 фр.

Адрес редакцыі:
Adresse : Redaction, 61, rue des Ss Pères, Paris (6).
Чыгунка Postale : Paris c. 628744.

Падлісная цена
на год 350 фр.

СВЯТА РАДАСЬЦІ

Вядкдзены на эміграціі шмат каму прыносиць сумны настрой. Дык ія дзіла, што шмат хто ў аўтамобільную рагіцу үроніць не адну сілазу, падобна як калісьці Марыя Магдаліна над пустынью гробам Хрыста. Шматлікі эмігранты на мажоць матчы-масцы на Валкіжань-пайсці на батаслужжынне і амаль підзе не дачакаюцца падабенскага. Затое ўсюды і з кожнага у вядкдзені да гуркам нахлінцую сумны «усташыні», аб бацькаўчынны, аб сваіх родных і знайшых. А ў гэткі настрой на радасьць, а шылкі сум агортвае душу чалавека і тады гатоў патарань, за прарокам Ераміем: «Хто жесьць галаве чайгі зоду і пачочом майм крываіны сцёз, каб плацадзесці і поч на зынштожэніях сапох і дочеках майго народу» (Ерам. IX, 1).

Сум беларускія эміграціі можа быць тым больш дайманочы, што беларускі народ цярпей цялымі стагодзьдзі, але да гэтага часу яшчэ не дачакаўся снайдо Ераміі, які-б вытл'ю з крываімі сълез тую горем чарпеніня, якое за гэты час

назыбалася. Толькі народная беларуская песня ныконівалі гэтае заданье, таму яны ў буйшыні сумнія. І пось тое назынаванне зеканое гора на эміграціі зблышвяеца. Каляй Фр. Багушэвіч праўдаў наладзіць лудку на вясёлы лад, але гэтага ян злог, бо народнае гора было такое, што паэт мусіў сцвердзіць: «Кінь наўкола вокаі, дык крываіны сокам, не сілазьці запалачаць, як усё аба-чыні».

Коротка кажучы: і ў шылкіх і ў сучасных ёсці шмат, напат вельмі шмат падлему, якія згутуць глыбока засмучыц нашы сэрсы і быццам агрэзнымі цяжарамі прыгнучы голаны да змілі.

Але не смутну жадзе наша дума. Ни крываіны сълзы шукае яна, але пісці скончылася крываіны радасьці шукае наша сэрса. І добры Бог пасылаючы на зямлю да людзей сваіго Адзінароднага Сына, даў мягчымасць людзям зіньсці шлях да са-праднага чысласці і радасці.

Гэты шлях ізле праз Галгофу, праз элукі,

праз гроб і виїде за Іваскрасенням, да перамогі. Хрыстос цыркевшчы перамог людзкую краўшчышча; любоўю перамог злобу і смерцю перамог смерць. Гэты ёма наўбочшчы і азіянам у сваім родзе перамога ў смеце і з яе краінчыць радасць наўбочаванне ступені. Хто азяжна віле съезды за Хрыстом, той інічай стане ўзделенікам пілсуду перамогі Хрыста і будзе перажы-
кую душу, напаўніце не радасцю, гоіш усякі байду і циркенне. Німа не съезне большасць радасці, як віленідна. Еслі калі Хрыстос уласцік, мы і мы. Ягоны вернікі, також Іваскрасены; калі Хрыстос перамог зло, і мы пераможем; калі Хрыстос стаецца перамог злобу і мі ве пераможам. Цыркін кожны з нас, але пасыль Іваскрасеніем Хрыста мы ведаем, што цыркенне трывася корат-

Цікава гаваріць аб этай раздасці ў тых, хто па-за свійм матэрыяльнымі спрадамі і спрадамі свайго жыната на цікадціна болзьі нічым, і да тых, хто распісцяліцаў у сваім снute да яе ступені, што на чыне закінчыўшага голасу. Аднак добры бóг не пакідаў никога. Валідзік знову не забімае віночнай вуха, вільховыя соні не забімае наўбога аблічча і наядзенія лястви не забімае разам з ім віночнай рэліквіі.

Перши Вілкодзены на нашай Землі хрыстоны пунч також спаткаль з суменам сэрнам. У ня-
дзелю дна Марыя Магдаліна горда плакала над
пустым тробам, нізка аптысціні галану да за-
ходня складу. Яна бы бачіла, што Христос зым-
нуўшіс яе і стаў тут жа на тробу. Але як толь-
кі ўзыяла галану, убачыла Яго. Ісус зямляніца
за нее, называна я ей іменем: «Марыя», і яни за-
мыслян Яго і адразу не су зямляніца на імемові-
ную рэдзінцу. Любожынікі в час у Вілкодзені спа-
ткаль. Христос, да кожкага из нас святых Царска звягніці з вілкодзенскім закліком: «Христос
Уваскрес!» Но чынчын сэрнам успіравіце гэ-
тыя кіні і адказава: «Запрады Уваскрес!» той

100000

Слова «пидлец» кожни лобра падас і панськімі юго было-б іншакі настрэбы, каб не было падобна слова «спадзяйнанне». У штоўгенні тутарыкі гэтых слоў часам не разрозніваюць і ужывалі яно замест другога. Тымчасам эйк ве ўсынівілава розыння, ба назад азначае ўзнуенасць штотыні здабычы, і прынамі, а спадзяйнанне гэта толькі чаканне (часам зусім не абсанаванне) чагосяні пакаданнага, але без

узвычайно які здатності. «Співаки» дзвінка на мелодії дають змогу співати лірическими піснями чи піснями співака, змінити співака на іншого і тим самим змінити звукові характеристики загальними методами.

наші назовим.
У багаській вера, надзея і любоу называюцца багаськім чицтвам. Таму мы багаські, да іхнім прагненам ёсьць сам Бог.
Надзея, некінчона, гэта такая ўласцівасць, якая ўсё відносіць дае, але і ўсё можна

скірмана да таго, што Бог абняу. Калі ж таго Бог прырко, дык я ніяка быў нікога юнку, што гэтае працягненне. Есамь вакансія, бо засүбды верны ў тым, што прыракае (Жыл., 1996).

Правда, что для аспиранта того, что Бог творя перамаганы ажанскі, але Бог ні-
не азмайчы сяна помашы для першаго
Ганжкашы і першы неру ад чалюнка ні
вынадаў (19).

Цікава сада лінії, що нехта асягне збагачені, коли не налезеши на забутінні, таму їхній нараді неизбіхна для збагачення линії.

тіла, як вера і любов. Так у кафіківських словах можна зустріти і написку Царівки або багаслівської ционкої надзії. Але усе є щось голки багаслівською інтонацією, яка відчуває агузом цвятощ чаласіків. Голубомицьким подає вісни Бог, а згуратальними прадами може бути кожжак іншій різ, аби якось ми його працюємо. Бога у наших мальтів і гігантів, які відчутливі до симетрії та збалансованості, Бог може також труну залишити, як збалансовані наші душі. Сам Христос наочував: «Преславі і будзе вам діллення»; шукавши і діллянені; стукаєши і альчинячиши» (Мат. VIII, 1).

Сумнае было-б людзкое жыцьце, каб яи было
жыцьце. Асабілія ў тых чыжакіх маненгах, калі ча-
пек перажыле наскількі пышчысы, калі чыжакі пір-
вым — тадэ не наскількі яшчэ быў жалодзінаму-
таем. Назем знае на звозды і не амнікае; чы-
ноюць нашу душу з чыжакіх сучаснасці
шую, дыскутуя будучыму, якія нас чакае. І
дкуса набірае сім ды пасагіраванням і пера-
верненем чуткасці на падставе відчыненай
варожкіх слізі. На раз і на два, звільняючы ў гэ-
тую бранізне, ён падае, але не звышнічае і
таку канішонаву першага заслубы будзе належана
іму.

Дунія эмігратра, больш чым іншама чалавека,
выстаяла на пытлакіх ірпіненіяў. Можна ўсьво-
іць заўважыць, што ў гэтых ірпіненіях кідаюць
подалі на ўсе бакі і начат не злязві, сабе спрыса-
ць, спадоўшы памагаць станові матыялу гэтага не-

жілдайтын күштің таңдаудан кейін оның міншіліктерін анықтауда да жаңылардың орталығынан шығады. Оның міншіліктерін анықтауда да жаңылардың орталығынан шығады. Оның міншіліктерін анықтауда да жаңылардың орталығынан шығады. Оның міншіліктерін анықтауда да жаңылардың орталығынан шығады.

ЧВРЫ СЪВ ЕЎФРАСІНІ

передусім у паважних уніячотворчих упливів

на асяродзьлзе, у якім жыла, і на агульнаграмадзкае жыццё. Аднак і цудаў не пашкадаваў Бог, каб уславіць яе.

У жыныспайсы сый, Еуфрасий апаниңда толык пра два шудаубын зарзини; албада жыланын а будоюн шаркым сый. Спаса. Перша — эта закансакие будаубачы Ына, каб шудыншашы з будоюн шаркым; другое — эта шудыншашы жазындын шаркым. Аб албада гэлтэй зарзинамын ужо апанидалась рәйе

Замычайна найбільш цудадійною складою вважається съявленія пасльонів сває місцері і відмінною розом про гэтую маюць мопцы. Візьміца дзеяла тако, чш тона сэлъ. Еўфрасінія змайкодлілася да лікі на чужане і ў пашырнелі яе культу было шымат перашкоды гістарична-зларжанага характеру, дык яна не услыхалася пуздамі і па съмерпі. Еш якіх не называлі пуздроцтвом. Аднак злакуюча яе застумінты

шчуда залежы, тоныны вестак, што хаз за гэты часу займысьці рэгістрацыю ётым чудам.

Карасцькі па прыпадковых вестак лаўдзевашэ, які адно такое чуда стада пачара-
носу мончай святога з Кіева У Познані. Гэтая чуда
было дакладна прысадзеліцца і наўкуюча
сысвердзялані. Вестакі аб ім падалі сбогта Віцебскае
Наўкоўскае Камітэт Несц. Каляйгороду і т.р. аэл.
А. М. Маністэту — аблода аасабістай займыці
справаю чудоўнага аздаражлівенні чарніцы Н.
(побутаві імені чамусіць не падаюць). Успоміне-
най чарніцы Н. Спаса-Успенскай манастыра
І. Сядзіні зас. хадзілі да агенты, якіх

у Східній зоні час хвастував на країні верхів
струйників, часта мела струйниками кричання і
піаніти в країні, здеялі гтати була великою писан-
чанів і аббасієнна. Узимку 1910 р. жна зауслух-
тилась у ложку, ледва матрац спадаєши, ажху-
ляться толькі підкохи спадаєши і України що ух-
віроба та даймала, що болі струйників даволізда-
ся сунімаль наркотиками. Атульни стан залору-
нагорювався з дні на дзені і х-р А. Мансетта
ні же буде на неї азаралуєні. Весною 1910
р. перад університетом помощчью си. Ефірські У П.

лаць лекар старається падбадзьми хвору і зразі
бу' її два юкоти спирінія праф. Пала, але ад
тетага хворя ня было ніжака палішнення і 19
травнева яна лезва-ледва матла ўзъяніща ў ложку,

з Позаїку. У Свіці і пастеблена їх ува-
звільніжаній шарені, тади пасли єщоючи
материнськими натурами вербівку до піднамче-
нілі мончи сяягто. Хвороб чарини Н. також
запела Уманізовані ломачи съ. Еубрасфін і пра-
в, каб не застіти у парку. Давно систре-
чі викнали не пропусти і паслько карточки
захору юнільни не на пам'ять, заз-
налися ломчи, і хвороба присталася до мо-
ї і панахадла руку съ. Еубрасфі. У глики
материнських нн затрималася філокі хліви непа-
мачи і сагіттуєши. Раптан хвороба пачула у съ
ікусницу ізмальчану слугу і бладезьєр, са-
зувалася і паштасла буда висле помачи
і сама замала з пам'ятю, на якій знахо-
дивши і сама вишла з парком, садзчи-
ми і съ. Еубрасфін за п'яточар аллюзіони-

Вестка об гибели чутка разнеслась на югей сіль. Др- Мановець дадавшися від азза-
ленні наступна зін (25 травня) прицю-
нанастір, аж назовна переканання від пра-
заспівілі зларини. Калі єн увійшов у заня-
ти, то у сунструх бегла втіна раненіша
надзеяна хворя пацента чарінка Н.; іншіх
хвароби якісь не було. Др- Манове-
ць, що гніза чарінка лічилься раніше у
їхніх лекарів у Польщі і нават відомий у
Кієві, в безнадійнім стані могуть съезувані усے
їхні лекари, замін чарінки манастирка і неро-
жима жижадама Польщі у Сильни. Сам лекар
з перекананням, що згідною вимагала ман-
астирка, від зупинки, якої поганували

дальнійши з вищевказаних, якож перекладний
послодство разумівши.

Магчимо, що у мандрівській хроніці були
списки інших підозорюваних, але сам манда-
р ссыни в історії і хроніка німа ведома дзе.
Анонім виписаніє під час залякування си-
вібеської Навукової Камісії Н. Кайгородову:
«зада усьловія съ; і працюючи Ефрусині,
Полониця у съмтых сваих мошнах усту-
пил скликаным свое обіцїї; но начинчай ви-
спаніа цудауджані съ не съмтых мошнах на

А ўесь беларускі народ чакае ад свае патрон-
большага цуда і верынъ, што ніласэрны Бог

ОЧЫ ЗАСТУПНИЦТАУ

2 травня принесена місця сльв. Еуфра- а. Л. Гарошн

Да праблемау беларускае гісторы

на пышнішій «школохтиці» і на ніжливішій ці «ніжкі» утрапованій. У свої часи грамазкій і зірважині арганізації єс-під палезленням і парзанами із особливою категорією, алленческою азною як другого складу праць (у рищуву чарту), а далей — заменським, альєнським, і т. д. палазенським. Алленческою називали гетьманські грамазкій грібукові азною як другою; алленческою била вовчата і нават мона.

У гетманічні часи, що (на Гусьці) кастила падзеячі ступанів, їхніе грамазкій і зірважині формулювали лізандок роїзньосій винчалися сабоні, кечов, напелев, і кірхус, сльобка польської.

Гэты рух і гэты кірунок, для нас, азімлюючы іх з ногадаў шынных эпох, памылкуючы ўзыходным Хрысціянскім язары і рагіт, які ў вучынімі Хрыста не рабіла разныні між азітам і візкі, бафатам і белымі, адукацыйнай пісьменасцю. Значыць формула людзкога рэчысці: у снада ўзвышне азіяне тапалагала плюз-стуцін, на ўзвышне і сноўнай пішыні запанава-

Люді розглядають робітні. Гета формула вимагає узяття з У її жанрі плащаниці: у плачичні робу́цій сі виробництві мік сабою асобыні пляч-
ї, народз., національнасьць. Ми ведем спро-
ці та адмобутага азказу на гэтую формулу. Узы-
маем на ўзиньші принципыя паастулыту ў тэ-
атральних і арганізацыйно-тактычных пазынках
(большасць іншых падобных) національна-са-
містичнага руху. Гэтыя паастулыты виробніца-
павані за сабою мільныя дзеял. Каб у пынкі
хвічанай пазырі пепакання дзеял. Ў іх агра-
фічнай

Людів родзинка роуманії пам'як сабою і талы, які вони падзелены на асбіны нацыянальны ачады, Гэтак формула на ў тэхмі пацяшнікіў шану меры асноўніца на ў тэхміх прынцыпах дыхаў хрысціянскай веры, асноўнік якое на везе, асноўні лады, сорачныя спачакі, атэнамі

Калі та, цы ўсі можна адсюль півесці вынік
швей азіяноўскіх наслоджань ліжэй між
самі — і у скоры час — асобным народу і на-
шым паміжнашкі? Для нас ясна, што гата не
асабіла. Якія яны, калі ім здрэнілі аб асоб-
ных людзістых істотах, які, як мінімум, дароз-
вашчонца місік забудынкі раскаміць і вымушчы-
ць азлен. Але можна гаваздзіць, што ў скоры-
жна гэтых азленія наўмысны і ў дачыненні да
абоных народных грамадзя. Іх здзелы місі-
кі не толькі азленіяныя, замачы, попратка,
плюе і пал. Іх падзеленыя не толькі разлігіт-
раваныі; на голякі розныя стаці ахукаці і асьце-
вікі, прадукты пагляду і палітичнай арганізацыі.

Навчансьці гэтых рэзін — бясспречная, існуючы і ў нашы часы, хоца візмуўна пяня-улягчэння гэзіцінні і начымчыс змененіе гэтых рэзін і нізяліці асаблівасць іхнага народу ў выніку узձынення на іх аллагавых культурно-аспектычных фактараў.

Папуляцыі гэтых змененых рэзін прыводзіцца таго, што гісторичные разнынцы кожнага народа ўшто ў поўнай меры скожнічі

Пры ётых, калі газоўры пра слаеасаблізвесцістарычнымі шляху кожнага нацыі, стаім гэта праца ў пэўнім межы. Аднак янысьць пэўнай кірунку разынніць і прагнусць цэльных складак людзкіх саслоўяў. Гэтаму камплемксу вядомы да супольных рэйсаў у гісторычных звязах буржузскіх груп народу, азіяців, імперіяў і г. д. Аднак супольныя рэйсы да толькі зусім агульнымі пафабрэшчы, не зэмінічыстэрмічнымі разынніць кожнага асобы чалавека буржузскіх, азіяцікі і ўсіх іншых грамадаў несе тыксы асобыніх разоўніц у свядомісткім выяўленні асноўных і супольных практыкаў, прынятых у рэгіёнах.

Карал таң паустың асбоян гістория қожнағ
і кірел таң язе дасылсызда, вызычан-
выкылды. Увага ді асбоян і саңасаб-
алымен і расың чиста национальности харак-
терін біздеңде вызычаны, дасылсызданы і ты-
нанында аларға пікірдің жаңынан таңынан
табада залыптың жаңынан гістория қожнағ-
але і хәл біннен, жәй үңай жарод мүгүш-
ті позициян і лепши еланың гісторияны шыл-
жып, оның жаңынан таңынан таңынан
народу, парадаймын жәтілдіктерінен
алыптың расың і күршүн рөзьбышын элін
алыптың народонан жән национальномын кампаксұа дає
жыныссынан жаңынан таңынан таңынан
тасымасынан залыптың жаңынан таңынан
тасымасынан залыптың жаңынан таңынан

на саф', алпаведне мейсса.
Якщо — і тута меншість рожка — такоже казніческі наукоукрінські сувиї і з'ясування лізькину преричного розвинення належать до супольних цілесхв'ята народу, якою математичною наземною шляхом і кірунках їх будування становіжна з іх прохід по яркую переходіді і пегасу! этапи паприкдання стани, якій этапи маємо єн ізмер, за що має цілер амзагата, перанікоди стоять на ягномі шляху і якія скріпки, дія якія належі іх перамагти? — Ким — куты пойдеє суть (і юшас) народ да-ли чого їм амзагата, дали чого пралозаєши в людків пакленій, ато якожи юни ласяг-ти у будучими, коли найбажніші перанкою на-переможаки? І ці шахи будучими пра-
більшими

кутию і моногрэшнюю зямлю, каб уратаваць людзтва, даўні кірунак для шляху вызвалення і ратунку?

Толькі ў сувязі ўсіх гэтых праблемаў можна правільна ажанасць і з проблемамі гісторыі Беларусі. Траба напісанасць, што да гэтага часу ў гэтай частцы мала чега зроблена ў ласейскім беларускім гісторыі. Тымчасам перад правільнымі зразуменімі гэтага гісторыі і беларускага народу стаіны цікаві шэрагі пытанняў і праблемаў, якія вадзіцца дамаганіцца ажанасцю і разніцамі. Сапраўдны: із гісторыі Беларусі ёсьць зусім асбоні і ненадобнасць да гістарычных шляху іншых народу, чи народу — яна ёсьць частка шырокаага кашыкту агульнага гісторычнага разніннія часткі людзів із землямі з'яўлішчамі. Калі так, якія ж ёсць землі гісторыі Беларусі ў гэтых разнінніях? Калі гэтага ёсці неаднозначнасць і стаіны іншым, даўні ёсьць адмена ў гэтых нараджэннях? І якія ёсць землі асбоні ў разнінні беларускіх народу і іншых з'яўлішч? Ці бывае на Беларусі «родзяны быт», «племянічны дзяржава», феодалізм, становішча граніца, мазары «капітальстичны» лад і г. далей? Якія характеристычны атметы ў беларускіх феодализме, становішчы грамадзе ў іншых этнах

разнінніх у паралельнай з адпаведнымі этапамі гісторычнага прагрэсу іншых з'яўлішчных народаў? Ці знала Беларусь узяды змагутых іхніх рухаў, якія ў складах з'яўлішчных народаў съёмілі ўзбуджаніні і як гэты рух тут выніўліся? Якія, нарадце, рысы чиста ѹзмывальнічай на-народных азімакіў былі характеристыкі для беларускіх гістарычных з'яўлішч? Чому, наприклад, беларускі гісторык на іншы постачаў на ўзор Івана Грознага, што Лодзіка XI, і, скажам, Багдана Хмельніцкага?

І такіх пытанняў можна было бы пастаці ўсёй іншай. Адзес на іх ёсьць неаднозначны, калі мы спрэчы хоцам пазнанія Беларусь, не народ, не юноша культуры і гісторыю, ягоное месціс у грамадзе з'яўлішчных (з далей і сусветных) народных спулак.

Мы верым, што поўны і асбансаваны ажанас на гэтых асбонічных праблемах будзе могуць і не запірчаным зонахам прынцыпавой роўнасці беларускага народу з усімі іншымі людскімі грамадамі смету, і — калі так — ягоное права на асобні і волны шлях у дасліднені супольных элеўтнічных пытаніш залады.

Л. А.Ч.

„Браты, не забывайцеся нас!“

Ужо пяты год прадавіжанца ў Зірве ўзынікоў стаі на вайны ўсяй зір. Падлікі называюць яго халоднаў шайной, а зіграўшыя на малі-б національныя стаіны зношнага чаканы. Як не прыкры гэты стаі, але ўзімкі за яго дзядзі неякія замкненія. Цікавы абстаўлені ўзімка жыцця азушанікі ко жніва-та, большыкі як зінчычная клапаніні, каб зла-білы кусок штоўзіннага хлеба. І сёты тур-боты так здзіжаныя чалавека, што ніраз забываеся аб найважнейшым місце нашага эміграцыйнага стану.

Мы пасідлі банаўчынну не тому, што так не здзіжы-б сабе на пражыцці і не та-му, каб толькі ратаць сваё жыццё, бо жо

ўсёроўна калісь стра-эміграція наўмыя пазаленінам на розных партыі і

ім і ад матім не ўня-
ном, але таму, каб ві-
ніца залысіна на воль-
ную банаўчынну; а
з таго часу, каб быль
на эміграціі рачнікі
свято паниноўленага на-
роду.

Забываніе аб гэтым
мы не можем і не можем
права, бо з-за заленіне
заслоны на нас скірава-
ны начыт зінчычнага народу.
І мы выканывамі іхніх
спадзіліннін, мы выка-
наны іх заленіні, якія запалі на наўмы до-
лю з волі Бога, боло-б
ялі толькі вільней пра-
ступствам супары саі-
го пярчычага народу, але
і вільней грехам.

Як усюды, так і на
эміграціі можна сір-
нучы розных людзей.
Няма патрэбы дзяліць
іх на катыгоріі, бо і так

группы. Між гэтымі партыямі можна сірнучы такіх людзей, якія думаюць, што гэта толькі адзінкі «из сэрэмы маюць путь з народам бы скруті», і што гэта толькі ў іх народзе спраўжні каме-
нем на сэрэму», якказу І. Купала. Пісціць заў-
седы ёсць азімі, якія будынкі «спірні-
мансы» слава азімі, гэта праўда, але ніякіх нікога, чыкі быў бы зусімъ на ўсіх азіміків
супраўдзя агульнашародныя спрэмы. Кожны паводзі-
слас адзіннай пакінен прыслыханія да агуль-
нага добра і павінен выканані сціхія і сумленіс-
тэ, што выпадае на іго долю. Ні стары, ні малы,
ні юнгліст, ні работнік — ніхто іні зволеніны
з гэтага азімікі.

У адным лістры, прыслухаўшася да гутар-
кі юношкі-скутаў па працы для грамадзкага забра-
га, пыталася старая бабуля: «Ви, што я могу рабы-
ці?». А ты ён азакапаў: «Якія што?». А хто ж
може больш чынна манішы, чы ён від? Дык пояс-
млескі за тых, на якіх уложаны большы грама-
дзкі азімікі, каб Бог даў им сілу і роуму
надежкі пакінанія гэтым азімікі, а найблізі-
зых, якія дзяле агульнага добра не выказуваю-
жыць і можа ў тэую хайні глядзіны съмерці
у поч...». Ні словік на супірчыца на гэты азак-
апа, і на пыталася больш.

Шмат «сын» у рады эміграціі людзей, якія
нічым, акрамя асбастычных спраў, не пакінава-
нічога на робіцы для грамадзкага забра-
га. Не пад-
халоды гэты факт, але ёнс і такі, якія славо-
бяздзіліннікі старонікі прибрэзі на «патрэб-
нічнай віртуалітат». Не назіна стрэчыніх «зелен-
чуб», якія апостушаючы шляхіні і бутылкі віні,
ні іншыя тары, не забываюць пратагонізіро-
ваныя сабутынніцы. «Ну, вып'ем, каб жыла Беларусь»
і на гэтым патрэбнічніх тосты могуць адзінкі
апоніні горы, але на грамадзкую спрэму з помо-
нага гроша не заліши. Чш з гэтага тосту Беларусь
парысьць будзе? Ні пістані ні трэба. Але
шкоды може быць имат.

Не бракуе і такіх патрэб'яў, якія свой патрэб-
нічнаму выказываюць на ўзыніцілінні беларускіх
дзяржав. На ётку здзіжнісць не пікадуць яны
ні грошы на часу.

Німа патрэбы перадаць іншым адмінін-
зіянішччу эміграцінага жыцця. Ні варты бы-
ло-б закраниць і наўпісупонічнах, але-ж мы
мусім ведаць не толькі іншым адзімі, але і на-
шымі славасці, блізкімі энтузіястамі, якія
нават дробныя зірхілы. А калі Беларусь, зін-
чыжаная некамінам, была пераножана,
змінілі атага часу і магутныя зірхілы Захаду на
нашыя склоу.

На нас глядзіць з-за заленіне заслоны вочы:
«Браты, не забывайцеся нас!». **Падречты,**
Разъезд 8-ы (Прага 11-ы)

Вока Божага Правіду сягне бываежшы даў-
ка. У нарамальных абстайліах галузіні хлапені у

— 7 —

нашы гэтымі славасці, толькі каб сівітузы памаг-
чи. Калі-ж спакойнае і прыносі загаты нехта не
не паслухае, лык на варта трапіць час і энзір
на бласфеміе засланіе аманганае. І Христос рагу-
зіл пакінун, як чытка І. Купала. Пісціць заў-
седы Царства (Магія, XVIII, 15-17).

Узыніс змаганіе толькі аслаблея наше сі-
ты, азіміцьце ўзага на галудзе мыты і пусе добра-
ре імя, а гэта супірчыць нашым азімікам.

Абвіянам беларускі эміграціі ёсць: дыбч
аб зборы імі народу: паказаць, што ён ўсім
маралы, пранізіты і гідзіца распятаю і п'яні-
стым. Якія бутаем мы, такое будзе ў чужыніцу
памінні або ўсім беларускім народам.

Беларускі народ на банаўчынне царніці страсінны
крыжы і ад яго начыннікі пакінанія славіні кры-
цілімі — мы на эміграціі заслонімі кры-
цілімі з-за ўсіх народ склады прадау ўсіму свету
аб гэтай крыбілі.

Народ на банаўчынне грабіны акупантамі да
апошніх і руйнівое.

Народ на банаўчынне грабіны акупантамі да
апошніх і руйнівое.

На банаўчынне пазакрываючы съяны, з
зде ёсьць алчынны, зак, на тое, каб у іх больш
із Бога, славіні блізкію ўзладу, — мы на эмі-
граціі мусімі заслоніць, — мы мусімі на эміграціі
виканані гэтымі залады.

На банаўчынне пазакрываючы съяны, з
зде ёсьць алчынны, зак, на тое, каб у іх больш
із Бога, славіні блізкію ўзладу, — мы на эмі-
граціі мусімі заслоніць, — мы мусімі на эміграціі
виканані гэтымі залады.

На банаўчынне пазакрываючы съяны, з
зде ёсьць алчынны, зак, на тое, каб у іх больш
із Бога, славіні блізкію ўзладу, — мы на эмі-
граціі мусімі заслоніць, — мы мусімі на эміграціі
виканані гэтымі залады.

На банаўчынне пазакрываючы съяны, з
зде ёсьць алчынны, зак, на тое, каб у іх больш
із Бога, славіні блізкію ўзладу, — мы на эмі-
граціі мусімі заслоніць, — мы мусімі на эміграціі
виканані гэтымі залады.

нах для хлапця сестри єсьть чайки висплющими. На нійкале площень Уварницький тут ніч мейсце. У сужинській з своєю систрою хлапець пазінек паказав свій рицарств; уважаючи свійм авязникам баранчик сестру, як слабішою, памагай їй, служники паралей і, відхвінувшись усім тон загуду, праскоючи сабе її алохосах за не єбци велінами і дзлактнами. Розльня зобра разумечкою адзін другога, узленка сабе памагачою, падобна, як сужонкі, з тым андах выняткам, што плюшын нахіл тут на грае нікава ролі. Гэтая зусін натуральна і, бышаш нисведама, малады чалавек заблібъе тою рицарством, якое ён пазінек паказувэл пепас кокшай злуччын.

Самаразумала, что имущество при систры спактывалась з не скірбачкі, што-ж таєль бальш натуральна, як то, що єн буде ясні сібе її адоносінах за іх таксю, як і у адоносінах да систри? Капі-і кітось паки має більш нахабний в адоносінах лято відсутнім, лише єн заступиться-б що се шалоткою відбурзимен. А у дзелінській же має її у адоносінах да систри юшта пазільоні сабе на дунікі їх виступы, за які аздулі-б нашибольш супрова кога іншого за падобном выступу пад аз-расом за сває систри? Ен панінен начуванчы «етак захубаўшися» у адоносінах да кояжай злозчымы, як жадау-б, как іншыя захубаўсяці з адоносінок да ягнот систри. Тут можна затварнянна прыказку: Не раби другому того, що тебе на міз-зарнініх книжках, яхін' і газетах рагади-р і пад. Папінен чынаюць разгараць залозчымы ѹх. Ен падуманы годаві на падобных багатых разумеваніях і маткі.

Велми важний речу єсьмо те, щоб дараста-
жані хлопці заразували візаків пакажаннєю жонкі
ї маткі. Найпрягажніша приклад що даєтга
їх павінен мену уособе сіве маткі. Але уми тра-
ба вчущи чисті життємъшів під час ачимче-
нічними начими і углашання у нутрані скраби жан-
чы, как не дзволіши звязані сібе вонкавими
пригадані і гожаско. Трибя, как ітагає на
жничині тваруєшся на з пустых гуттарах распус-
тьних сібру, не пандоля нашаштапа пакажаліні,
але паслахуди разу засльезнічных і жазлоочих
ушиб добра людзей.

У односнин малаодія чоловіка за жаночого съєту розшичає значимість тає факт, які за-
носяться до атаї суженських сузанисону. Т з хві-
льдай, коли єн пазна Божії пад разміжнані лю-
дзокага роду, у ягоні души пазнаючы змага-
чані розныя пагляды на жанчыні. Тут ѿкса прыхо-
зіцца яму забыць шахтавы хрысціянскіе па-
намые суженства, годнасці баксы і хаты. Хто
пойдзе за патапскім лукам сучаснага съєту і спа-
міл паласкіні, той прыносяць сабе і панінніе
суженства, якое мэне гэты съєт у бузле гілеев-
на жанчыні, якім па прадед скусалавы гулы. Вер-
на азіак, нас вучыны, што суженства ёсьні-
сьцяць, ў якой чалавек мэне змогу Бозель-
чырасту за пазнай ступені ў дзеніцесі Бозель-
чырасту паднія суженства га годнасці снятое
Тайны.

Станица бальком — гэта значыць мене пра-

© RDE: Kamunikat.org 2011

© RDE: Kamunikat.org 2011

Калі і хтось пасмур'я був захоплений у зношах за яго систри, дик її заступубся-б за не є за шляхточним обуренням. У даденій шлях могли у зношах за систри їншата пасмур'я сабе на думку її виступи, за яків асуздубу-б найбільш супора кого їншата за пазобільш виступи пад ал-

расам да саса систры? Ен павінен наўчыцьца гэта, як захваўца і злодзія да кояйшы замчышы, як жадаў-бы, каф іншай захваўцаў у злодзія да іншых систры. Тут можна датаранаваць прыказку: Не рабі другому таго, што табе не мілі.

Велім важнай реччу ёсць тое, каф дарастаючы хлапец нарарамбушы прымкл да гэта гыдзе ў павінністі ў засобе саса маткі. Але відаўшы ёсць жыцьцем шылдзакам з атчыненымі начынімі ў згуляўшы ўнутраны скорбы жыцьця, каф не дазволіць звязаць сваё вонкайнымі прыбядамі і гомажсцю. Треба, каф гэта пагэз на жычыні тварыцься не з пустымі гутаркамі на пасыпах, а з пасыпакамі на пасыпах відніні.

ны сбюро, не пандо на шаштуп пажалісасы, але палдуханы разду тасшевчаныж і жазаочынды барду людэй.

У адисиных мадалога чалавека за жаночага смету разишающие значимые мән той факт, ки ал жаносын да акту сүзүккүш сунасенес. З ток хайланы, калың панаң Божы да размынжынын людзико разу, у ягонай тунна начинчаныннан залагынан размын пагидын на жанчи. Тут акрат приходянина иму залабын шалкотасын хэрсисиннесе панишье сужнинта, годнасын башын і маши. Хто пойдэй за патансин духам сучаснага смету і сиңи пажалісасы, төн присноин сабе і панишье сужнинта, якөн мәттэй сметт и будзак ганзиды жанчину, ки ал предмет сүзүсүлмөн гүлни. Веря азинак иш нүччүш, што сужнинта есть съязынти, у юкай чалавек мән зигүт залынчын да пүзүн ступени ў дэйнисын Бога-Тварца. Христос паднүү сужнинта да годнасын съязынти. Станица башынан — этә значимы менен пра-

мужини і жанчин.

Этә азинак им значиць, кетиля малзымын розын панои азбекшын ўсексан матчымасын спичкашын, напр., на группе симейных урчыстасын, рабын супольной практики пан азекей башкуюш ш старшими, або каб на ўзделеничнай ў добрых гульянах. Наадартор, таскы нагоды лауконча акурат присущнай дазнучат чакын эле юника асабынан шашып. При гэтай нагодзе ўн булале менен матчымасын наизираң жанчону красу і тохжасын да алынчун иккимен залемине на сабе, нешина ўю, наин жаколопаша, як ишниң тора-стинянастиста Твариа. Але акурат при гэтих юб-стийнда ўн будзак менен нагоды анишнан сабе, тримых на присып свое низкай лумук і жаданы, калып-бы спрабавал аззиннана. Тазы выявиць, ши зиң дайсаны да праузданын риарасга, ша пан хотаны чеснү для годнасын жанчини. Еш павини наинчанча любовница красой дэнчүнчнин гэгэх, кал пажалісасын не накапла иму сәве узаты.

і тільки кружкі ставалися мешаними, але разом падавали любовні і заїздарські. Сама кружка перетавалася існаючи, а далінім наступствама її наразіану упадак і відлік духових страти.

Як було ужо зазублені пери, ні можна бути упрашувати та, каб при башках, ці алладинські оглізки зознані сплаткалася з собою при розігнанні нагодах. Але щопонад часу згаслими обробки їх

— відповіла. — Але усім чи розумівши збори то на уроках танцю, ні на різноманітні діяльності виступали, ін іншими бесконтрольними сколами, але підбиваючи збройними пачинчуками — ще геть розумівали відразу фільтр і засилага хаканами. Зайбус зновулиця такія, що падавалися чащу іншіє плющ, аї таїк, що цієї відмінної гетьманівської боржомі пастоль, пастоль там сечь нагоза до зблізків. Тама замість чоловіка, які вибрались на падобня гульби, їх спаслачка з дзвічками, паванім сидеб ясес-уєздянин, чого ад яго вимагає у такій ас-полозі прадубинні рапортів. Іх мусіть умезь захапану святою асистуючою голдинською і аказальською пачинчуками, каб яни не панесуть куди ви
— відповіла.

Была, зато заняные и прафесії змушували дівчаток призначати разом. Тут настай-
вавши на пробу шляхточну духу юнаков. Аз-
и з іх бєкстроуботи використовували такій аб-
зацію, каб якнайхитріший познаннячина з дівчи-
нами і занячими добробоями Іншак, наяздорт, і тут
ненавіть быває сама, сабою. Якщо не напускаю-
вали, кало будзізька вічністю дуні і прико-
нчылі за голасу нацелені гони. Да скрабоўкі пра-
ви зношона з чшыркої ветланікою, але так-же
побуйні годнасцю і ўстриманасцю. Яны ма-
нава на улеше занятыя праці: ахолізіса з дів-
чатаам так, як-бы сам жадаў, каб ахолізіса з
гэ, сястры, ці паземнай «сіні» дзвінчай.
Альбо ёсць праудай, што характериста забрацьства ў
чнаганій за жыцце, зям гэта зношона такса-
кі праудзайшага рікнерства, каторага толькі тады
можна дайсці да поутнага разъясніння, кало малаза
далек зме начальчыська праўзінь, иго ў тых на-

Третя також пам'ятка, що римарства: це та і толкі вонкавих таємницьких форми: першими з'являються жанри, уступаючи м'ягким іссян: іссян з левом або алідом, які гляда приносять У Англії, але ще ці гляда таде має вартачі, які єдині виникли чиєрче, палаючі внутрішнє часівій і глябокага перекананням. Іншак та вонкавих форми будуть збудженою маскою, якіє прикроють юбоства немач римарської духу.

Рынчества мае так-же правніці. У абароне славих і хісткіх. Можа зварини малому чалавеку, що дзядчата, катарыя згубілі «Унутраную маральную силу», самі нахидаючы яму, каб скамі заляті і забыткы ўго «унемаральную твары». Яны чакарыч толькі якотася знаку, што поганзу, каб аллан-

на зусім, і тут спроща її пам'я, ці юноки астаненца верни снай припинили, що не. Ці білі сваї речарством падінням іх і готків чимало пам'яків рахавши тим нічесністю, ні сажніх іх післяк в убозі. Коли в тих нічесніх паде їхній післяк зміє таго, що не нападні на такого мужчина, катори паказуїть за заподінене за годинами жахими. Не але масла більше захавши навін, калі-б інн спокія чоловека, каторы замест таго, каб ханськоство буде слабаки, падінії є їхній долоню і пам'яті падіння. Таго-гара яна-б не забальзамила для смерті.

Ні карта наші припинили, що асбаб, які прости доцюючи, малауда чоловек не пішін братьє зусім под унаги і нін транчин часу ані на слоні, ані на позіркі їх іх.

Усе адносини малауда чоловека да жаночага сьвету пам'яні кіравання той праводній думасі, що, калі з волі Бога має уступіні у сукінстві, дым толькі яна жанчина буде ягою і їхній будзе толькі яе адне наладжень: гата сирбрука яго жанчина і матка яго дзізней. Ягоны авансізін єшчэ захаваша сібе чистым і годным же. Непа-

хісімін врінчынам у адносінах да не пам'яна стація думка: Жадно ужо ціпер дахавши непарушній вернісію сужонцы, якую міс Бог вызнашы. Жадно наладжень толькі да яе адне і да післяк інніе.

Хто можа наладжень на такую пам'янію, той добга без пам'ялі і граху ни утрыміеніа. Нічаста, становіжасі, хістасісь, нерушаучасль вічні, звичайна, да чорт — толькі дункі аснонім на ясных і глыбокіх припинках відух за Бога. Тут іде гутарка аб барабане з найблізькими падінствінімі, найблізькими хітрамі і найблізькими занітівіорам — паказдівасію; ворагам, каторы ўнутрі самога чоловека мое засубдната сознійнік, а каторы за ўсікую шану імкенія да улазы. У їхній чоловека ёсьмь нимала спакус і на-голу да улазу і толькі пам'ята зімнія супрані-стиніні, каторы нирнічні раз і на заубісі: не забальзами любошні.

(Прозіні будзе)

Паводні книжкі Шильгана «Ди инд Siev» апрацоўваў Васіль Друн.

3 жыцьця савецкае «Праваслаунае» Царкви

У савежанскім нумары «Журнал Макоўскіх Патріархій» за 1949 г. налічанын прыгледнікі ліст савецкіх «праваслаунах» епархій да «Праваслаународу ССРР» генералісімуса Ефіфа Еўсарійчыка Сталіна» з нагоды ягоных 70 ютолькай. Не уладжоўніх у зміні гутата вельмі на-мугната ліста, не заскунці часу, дзяланіческі з яго вельмі цікавымі факты да сучаснікі становішце саветскіх Царкві.

Ліст падпісані 74 епархіі; між іншімі знахідкіні азін, а ѹкай да гутата часу на старонках Ж.М.П. не успамнілася ні разу (ан. Анатолій Ізмайлі), хоні паводле мейсія між епархіямі відміні, што ён мусіць бы хіратанізванію вясною 1948 г. За тое не падпісані лісту епархіі зміненіні на пакові, у діку 5, а таєк 7 епархія, а ѹкай назінанічні успамнілася калісці ў тым жа Ж. М. П. Дзес-зінскі ині, а іншыя епархіі зміненіи кіпер ін-шыя. І посы само сабюро прыпісаніні пытаніні: Што сталіся з іншымі сінію епархіямі? Ганчы ах інічою не какі Ж.М.П.? Некаторы з этых епархій наядні хіратанізваніем, а некаторы наядні пакісаніем із пакові. Вось іхнія ім'і:

1. ин. Аляксандар (Віноград) Жыткіцінскіхір, за 1947 г. — ягона мейсія зімасі цішер якія практикевана ў камуністычній партыі, не адбіні-ла і Царкву, якая стала на паслугі гутата бязбожніх партыі. З гутата ясна виснавані, што спадзеваніна на мірнае сужыніе Царкви і камуністыч-ніе партыі ёсьмь савадбамі.

За 1948 г. лік савецкіх епархій зблізькінавісі.

Легендыні год азінчыні зміненіні. Суспіст-вісімі лік епархій у канцы кожнага году, атры-маем: 1938 г. — 4, 1942 г. — 13, 1944 г. — 40,

1945 г. — 55, 1946 г. — 69, 1947 — 76, 1948 г. — 79, 1949 г. — 74. Пратыла, кіпер даволі шок-кі змяніхісткі канізідатура на япіскай. За атры-маем да гутата (1948 і 1949) хіратанізваніна ўсё

9 епархій, з іх толькі алін мае скончаную ду-хобуно сэмінары, аб іншых кажаша, што яны «кімніх» і толькі.

Голнае ўнагі ў савецкій състэме кіраваніні Царквою — гута частыя перамінічны. У цар-скій Расей частыя перамінічны былі таіх-же парадкі дна: а ціпер савецкій улада з гутата ка-рысташці і з парадкі, 1945-49 перамінішна 59 епархій, з іх 16 да і больш разоў. Кіделіна аднак у якоі пам'яці факт, што за гутата часу перамінічны аналь не закрунілі апісканскіх па-саду захопленіх ат греко-каталіцкай і рэтарты-ніх япіскапаў. Затое найблізькі пераносіні

дзілных людзей; напр. варта ўнагі, што перанес-ся з Горадні ў Семінарійскім, Варсоўфіоні не зважаюна на ягону русіфікацкую працу на Беларусі, але ад часу пераносу змініл ягоні весткі ў Ж.М.П., — відні ён зразумেў сваі пе-раны так, што трабва маучыць і піса сізьдзе.

Цэнтрызацияция Улады ў Маскве дахаваньні да тыхі арабіні, што наядні засыту дукавенства ў благачайні пельма зрабіні від злога Патрыярхі і таго, хто стайні за ягонымі племінамі. Дзеля ётага Улада мітрапаліт і наядні экзарх бысьмь толькі тытульдерна.

К. Мал.-він.

Янка Золак.

Христос Уваскрос.

Христос Уваскрос. Христос Уваскрос. —
Знаміні ўнагі знояні,
А Родін Край у моры сльз
Крываціці ў палоне.

Христос Уваскрос. Христос Уваскрос. —
Плюсы паусходах людзі.
І газы сльз, як сипіц юбісі
Надзем ў срэсах будзін.

Христос Уваскрос. Христос Уваскрос. —
Іх хор ахлісці з раго,
Ні з душы майсті ватос:
— І Ты Уваскрошесці Краю.
Красавік 1949 г.

Янка Золак.

ПЕСНІ ўзыходжанія.

(Волны пераклак).

П С А Л Ь М 119.

Да Господа кітай і ў смутку майм,
і ён мене выслухаў сріні сказі,
О, Господа, амалів — прашу і аярліва —
Ты дунну маю ды ад вусіх ізложніх,
ад злых ізложніх і сіх спадзіліх.
Што засыль за Цібэ, што прысторыкі Табе
із хірато-злоных із лікіскай хваліб?
Напойстрайных страдаў магутнага зноўшы
з гарачымі вугламі дроку-інвойні.
Знаходжусіх із Маскох — о, гора! —
жыву якімі-ліхімі шатроу на пакоры.
Луна мае злуя жылі сарод тых,
спакой ізневадзіць, што ў зушах пустых.
Я сам — сунакоймы; калі-ж не маучы,
яна ўсе — за поймы; тану прану мячу...

Я ночы ўзнімаю да ѹнагі, да гора,

зізкуль ка мне прыйде ўспомага ў горы.

Успомага чы да яс Господа-Бога,
нічо неба і землі спадрэ ўніча.

Ні даслы пахініні стала Ін таіх,
ін сипіц за юбце Вартамі пільны твой,
ін сипіц Ен, на драме на кірце савіх.

Гаспод — твой Ахлібік, як сям для сібе,
Гаспод — і твой імені празура ад сібе,

каб сонца удзене не паліц у ночы,
каб месчынкі сіны на крываці зноўшы.

Гаспод захавае ѿбеч і ал зіа,
каб зажыць душа тваі чисты паках.

Гаспод сінегарчыне чыбік паках, ўнагі¹
аз сінія й да пеку і з розу у рол.

П С А Л Ь М 122

Да Цібэ, як ў іншесах жывеш,
узыходжаніо и ночь мад.

Задрэйлі: так як почы рабу

лагадзіваша на руки пану,
так, як почы рабіні, глядзішь

на руку гаспадні ўсыні,
так і наядні почы ўвесі час

скіравані на Господа-Бога,
ак пакуль не памыте нас.

О, злытійся над намі, злытійся,
бо мы сіты пагадзілі па краі.

Аж да дна паны зуміш, о, Божэ,
тужо насыні залыжкі горных
і зыннагай пакліх вільмоўжай.

П С А Л Ь М 123.
Давід.

Калі-я было з намі Господа-Бога —
сажакі, о, народз., сажакі, сі, Ізраілі, --
калі-б я было з намі Господа-Бога
таты, калі людзі супроне нас падустаі-
жылі нас якімі прагламулі-б тойчас,

так гніў і падаў тады, гніў іх на нас;
і воды усіх затопілі нас,
струмені их пранесе-б съплем хвітурними,
наш наший дунову праїзділі бози бурі.
Гаспод блаславійши, пре нас што наїзаў
і нас із зубом, ик заблувь, ім дау.
І наша душа ільну ступка ўніясла
з распяттям залы мілітуміні сіа:
парвання сіці, і вось мы на волі
у пошуках лепішве, чіасные долі.
У імені Створів змілі я неба — Бога,
У імені Господа — наша ўломага.

П С А Л Ь М 124.

Хто спаздзеяша на Господа-Бога —
моно робуны Сібін-гари
булзе наизрушым на лекі,
Горы нахаваці Ерузалим,
Госплад — нахаваці народу снайго
сіёмыя і нахаві вікі.
Берда вязажоныя над лёсамі верных
Бог не пакине, каб первым Богу
рук не штагнула сваіх за греху.
Добры бузъ, Госпад, аля добрих,
праїзділых, хто шыны у сарыи сваім.
Тых-же, што скользяны на слаожкі крывыя,
выхані, Госплад, разам з злачынцамі.
Мір никай будзе народу!

П С А Л Ь М 126.

Саламону.

Калі які дом непатрійным Бог лічыць —
дарэмыні старыні усіх будаўчых.

НА РЭЛІГІЙНАЙ НІВЕ

ВІЛЯДЗЕНЬ У РЫМЕ.

Сёлета на Віліксене з нагоды Свяятога Году
сабралася ў Рыме калі дэньесце тысячи паломнікі,
з тэтага ліку калі паломнікі складзілі паломнікі
з-па-га-тлі. Гэта быў спаіраны вобраз су-
сьветне Царкви, бо знайшліся разам у аграмад-
най коласкавай вернікі амаль з усяго свету. Ты-
кі наплыну паломнікі першымі ўсіхімі спаздзе-
ванны. У вілікодную мярзелю Святыні Айлен Пія XII адслукні урачуства. Службы Божую ў
базилицы сія Патра. Хоні гэта нахойдзілася цар-
кія сімету, але ў ёй знайшлена толькі 55 ты-
січ людзей, таму рэшта паломнікі, бышыц людз-
кое мора запоюніла плац перед базиликай якік
колінізай Ернін і суседні вуліцы блізка эж да
Тыбу. Для іх Службы Божая адпраўляліся пад
акрытым небам. Калі пасыла Службы Божая Свя-

Каді не ахоўчава горазу, Божа, —
дарэмын на сіцы і варту старожа.
дарэмын і позна на сплюнчыне почы
Дарэнка вы ўстанене рана паноча,
сіцыму улочічнаму шло шкі сон.
Ад Госплада лар — гэта нашын здзені,
шлод лона — Яго нагароды на свенце.
Як стралы ѹмкіны дужай руки,
У бансык так здзені — сіцы-коцкі.
Шчаслівішы, пзуні, ёсьць той між жывымі,
каучан спой напоўніх хто страламі тымі:
и ганьбльны ині не сабе, ні свой род
у гутарыи з ворагамі залы па зарот.

У. Б-ч.

ШУКАІ ПРАЎДЫ.

Для веры, для Бога, для ролмага краю
жыцьця даць сілы мой брат, не шкадуй!
Банькоўскую мову, дэндоў альбача,
як скарб драгаізны, какай і шпуні!

З праўду знагайся альжана і сімела;
сваіх не чурайся гаротных братоў.
Для добрае славы і Божага дасла
усе спасі сілы алданы будзі татоў.

Гірацай для бяздолных, загнаных і бедных,
для Божага славы ахвір ін скупі.
Людзям на слухы, брат, да густаў выбэральных,
а лепей на небе багамыце кані;

бо Бог тады будзе іні благаславішь:
на попі і ў хане, ў сімі, між людзей.
Шукаі топы Праўды, яна ініе збашчы
ад мноға балючых, нинічных паззей!

тарна, што гэты востры наступ на Каталіцкую
Царку ізде адначасна з узмошненым падтрымань-
нем Праваслаўнай Царкви. Сёлета ў лютым ме-
сяцы азведала Чхахаславачкую свяшчэнскую «пра-
славічную» дэлегацыю з мітр. Мікалаем Круціцкім
на чале і пры гэтай нагодзе хіртанівалі для
Чхахаславачкіх двух новых япіскапаў: Аляксея
Дехтарэва і Чэстінера Креччара.

ЧХАСЛАВАЧЧИНА I ВАТЫКАН.

Загадам чхахаславачкай камуністычнай Ураду
17-III 9.г. мусіў пакінуць Прагу апошнім прадстаў-
нікам Ватыкану на Чхахаславачкім Монс. Да Ліва.
Характэра аінак, які камуністычны Урад хоча
гэту аіку прыціса асабовыя хардтар, бычаны
яна ўыкіжыон Монс. Да Ліва, як сімпрамірава-
ную асобу, а не паірмава дыпліматычных зно-
сіміў з Апостальским Пасадам. Дэла гэтага не
адлікалі сваіго прадстаўніка з Ватыкану.

Паколькі наўбы-блізчайшы ёсьць дыплімация

камуністаша можа съведчыць той факт, што Монс.
Да Ліва быў адным прадстаўніком Апостальска-
га Пасаду за залезна заслонаю.

КАТАЛІКІ I ПРАТЕСТАНТЫ ПРАТАЭСТУЮЧЫ СУПРАЦІЯ КАМАУНІСТЫЧНАЕ ПРАЛАГАНДА.

Супольнае пастырскіе пасланніе імперскіх
кардиналаў і архібіскупу з красавікі месцына 9.
агасту безбожны матріарх і асабіца наслі-
нага прычыліўлівай бізіжоны напук моладзі
у савецкі зоне Німеччыны. Пасланніе гэтага бы-
ло прачтата ўсе ўсіх католікіх сівітын Ні-
меччыны.

Адначасна і звягельскіе паstry на Бэрлін і
Брандэнбургі азчталі пастырскі діст звягель-
скай біскупкай ах-Дбліцуса, у якін бы асуджає
матріархісту ініцуіціву напук і падбранніе «ніна-
віційскіх класіў і расаў», а Украіні працтве суполь-
нага прадстаўніка матріарху ў школах і усе ўсі
зэліржаным апарате падсанека Німеччыны.

ВЕЛАРУСКАЯ ХРОНІКА

ГАЛІАНДЗКАЯ ГАЗЕТА АБ БЕЛАРУСІ.

Вялікая галіяндзкая газета «Дагблет за стэм» з
дня 29-III. №р. 1650 зымісція вялікі артыкул аб
беларусі, у якім праекаваць у галубых рэках гі-
сторыю Беларусі і змаганні беларускай народу
за незалежнасць і наслідкі іншер. Артыкул: напісаны
веселы зынтоўшчы і з саіральным разуменнем,
што беларускія справы ёсьць справы ўсіх Зах-
Зўропы.

ВЫЛЮДНЕНИЕ БЕЛАРУСІ.

У штотыднівым дадатку да газеты «Балыкт рі-
вью» з дня 3-III выйшлі вілікі і зікені артыкул К. Цінертаў аб змагарыфічных зынкіах у Салігорскім
Саёве. Аўтар на аснове папірніковых савешчных ста-
тystyczных данных і савешчак прысказаў да даных з
апошніх выбараў падзея ласядзілімі лікі сучаснага
стаду насельніцтва ў паславых краінах Салігорскай
Саёвой. Адтуль дазведаецца, што БССР у сучас-
ных межах мае толькі 9, 3 мільёнай жыхароў, калі ў 1939 г. на гэтым абліспы было 9,4 мільёнай жы-
хароў. Значыць, што азлінаніе гадоў лік насельніцтва замест павялічыцца, зменшыўшыся на 1,1%.
Затое за гэты час значыць ўзрос лік жыхароў у спра-
гатычных іншэрках і ахтугах інштрысты, як Пріблі-
пака, Зах. Сібір, Мурманск і іншыя у два разы да-
лекі Усход.

АРГЕНТИНА.

Беларускі ўрачытасць у Буенос Айрэс.
Сёлета беларусы ў Аргентыну абхадзілі вілі-

кое нацыянальнае сіяня абшвічаны незалеж-
насці Беларусі адначасна з сотні ўгодкімі
самер'я візволіўніка Аргентыны ген. Хозз да Сан
Мартін.

З гэтага нағоды ў індэлью 26 да сакавіка рана
а. Б. Айрычк адпрану ў праваслаўнай украін-
скай царкве Службы Божую за Беларускі Народ
і ў сілі казаніні пажадаў хуткага ажыжнічлені-
ні 32 гады такму абшвічаны незалежнасці Бе-
ларусі і памысляўся дзі ўсёго Беларускага На-
роду.

Пасынкі Службы Божая аблізаліся Урачыстая
з'ездам у летуўскім клобе, на якім акрамя артыкула
зікальскіх беларусу прыстуцілі прад-
стадкі ў Аргентыне, журналісты і прадстаўнікі
ад суседніх нам народу: летуўсі, палікаву, сл-
наву, украйніцу, чххай і албанціў.

Алчынку акладыні прадстадкі ураду БНР. К.
Мерлік вітаючы ў гішпанскай мове ўсіх прысут-
ніх і кораткі паяснічаў значынні 25-III для
беларусу. На заканчэнні ўступнага слова ар-
хістэра адпіграў аргентынскі гімн, а насыль-
каль аслыўвалася беларускі нацыянальны гімн.

Наступна пітаг прыступілі да інш. ЗБА 1. Гайх-
роў, пасыль чаго страшын ЗБА К. Мерлік на-
стасіў рэфракт у гішпанскай мове ад жыцьі і
зэліржаныя вільзольскі Аргентыны ген. Хозз да
Сан Мартін, Далес. Г. Юзэфович прачытала раф-
таг аб 25 сакавіку.

Пасыль афіцыйнае часткі адбыўся каніэрт,
на які алахіялісь сімёны і дзікіяны. На асабі-
сту ўлагу заслуговае выступ аргентынскае ар-

чаны Беларускі Нациянальны Дэнь. З гэтага на-
гады дня 26-ІІ а. Ф. Чарнаўскі адправіў Службу
Божую за беларускі народ і выгаласту звысто-
уне казаніне. Паспалудні таго-ж дні пасля су-
польніца абелу албылася съвітчонай акадэміі ў
салі сънданіку, на праграму якое залажылі: раз-
фэр аг гісторы 25-га Сакавіка, альгітыны пра-
зноўня прыказ. М. Абрамчык, выгаластася ў Чыкал-
скім раздзеле, дакладаў аб супрацоўніцтве з украінцамі,
беларускімі песьні і дэкламацыі. Уканыі сказаў
вельмі прытожэ слова пад адрасам беларускага
народу прадстаўніка французскага СФТС сп. Буле
і прадстаўнік аз украінскае сэцці АДКРФ
(ОМФР). Гэтая съвітчанінае зрабіла на прысут-
ных панаўнікі Украінскія і адзначалася шырокімі
рэхамі у французскіх і іншанациональных кругах,
дзе, як разласная падзея, а ля, як соль у воку.

Новы Адэльзед АБРФ.

Беларуская група ў Страсбургу сёлета ў са-
кавікі месяцу зарэгістравала Адэльзед Аб'яднан-
ня Беларускіх Работнікаў у Францыі пры СФТС
і першыя свой афіцыйныя выступ запачатавала
съвітчанінамі 32-іх угодкаў ўзвечненіем неза-
лежнасці Беларусі. З гэтага нагоды албылася ака-
дэмія ў салі Колібабфіль, на якой пасля разфэр-
ату сп. Рамальчука аг гісторы 25 сакавіка пры-
сутных прывітаў прадстаўнік французскага Сын-
дикату СФТС, наступна быў прычытаны прыні-
тавыне аз сп. Прэзыдэнта і іншага.

Уздел беларусаў у выстаўцы-кірмашы.

У салі Генэральнага Сакратарыяту Француз-
скай Камітэтацыі Хрысціянскіх Работнікаў
(СФТС) у Нарманды ў дніх 1-2 красавіка было на-
лажана выстаўка-кірмаш, у якой удзельнічылі
так-жэ чужеземецкія сънданія гэтых арганізацій, між
інш і Аб'яднанне Беларускіх Работнікаў у Фран-
цыі. Беларуская выстаўка звязынула на сібе ўпа-
ту дзякуючы добрым афіраментам і атракці-
насці экспантаў. Дзякуючы старанням беларус-
кіх жаночын абслуга выстаўкі была так-жэ нала-
джана добра і зрабіла панаўжы ўсюл да папу-
лярнай беларускага народнае творчасці на За-
ходзе.

Да ведама индаўнапрыехаўших.

Тым з перамешчаных асобаў (ЛІ), якія піша-
на перехадзілі з Нямеччыны ў Францыю, IРО мае зна-
паданіе прэзію у суме на 16 доляў на душу.

У гэтай справе беларусы хай звыртаюцца за
беларускага прадстаўніка ў IРО:

Ing. Leon Rydlevski, 26, rue Montholon,
Paris (9).

Заявы ў гэтай справе можна слыши да 15-V г.

П О Ш У К 1.

167. **Буркоўца** Мікалая нар. 1883 г. шукае Оўча-
рук Аўгусты.
168. **Бутраха** Аляксандра нар. у 1901 г. шукае
лр. Крышчэнью.
169. **Геймана** Барыса нар. 1921 г. шукае Гіман
Гільда.
170. **Грушу** Міхала нар. 1922 г. у Морачы шукае
і ў смутку свой хлеб ядзіце мы, а Ві
171. **Комісарэнка** Івана нар. 1919 г. у Станіцы
шукае Окініч Дарыя.
- Груша Акуліна,
- Марыя нар. 1909 г., **Кобылкіну** Ларысу нар. 1939
г. і **Кобылкіну** Ліду нар. 1937 г. шукае Кубісія
Сирпей.
173. **Козловіч** Наўала нар. 1896 т. у Уладзімістоку
шукае Бужэў Мікалай.
174. **Лескава** Мікалая нар. 1924 г. у Барысаве
шукае Лескіў Іван.
175. **Мантойфель** Аўгена нар. 1885 г. у Ломжы
шукае Мантойфель Аўгэн.
176. **Малыхіна** Аляксен нар. 1890 г. шукае Хары-
татыўную Служба.
177. **Шабко** Леаніда нар. 1928 г. шукае а. Мар-
кел Ван-Куці.
178. **Тонтала** Марію нар. у в. Вірашкі шукае Ка-
пэровіч Тадэвуш.

Алюсна ўсіх вышэйпералічаных асобаў взы-
таваца на адрас:

Weissruthenisches Caritasdienst in Deut-
schland, (20) GOSLAR/HARZ, Sonnenwoh-
lenstr. 1. A. Germany, Brit. Zone.

179. **Міхайл Арошэўскі** с. Налэзі просіць усіх
снай знатных, прыхынчавых у Асілавічах, ад-
гужніча на адрас:

Mr. M. Artushevskii, E. V. W. Hosel Old
Hurst, Hunts, England.

180. Сваих родных: **Пратасаву** Веру, **Пратасаву**
Налэзі з в. Грабе акр. Бабруйск, і знатных: **Ко-
роля** Івана, **Лісоўскага** Уладзімера — шукае Ра-
тковіч Філіп. Нісанія на адрас:

Mr. Bohowich Fylyp, P. O. Box 172, Cap-
rial, Ont. Canada.

З Ъ М Е С Т

— Съвіта разады	1
а. Лей — Налэзі	2
а. Л. Гарошка — Цуды сън. Еўфрасіні	3
Л. Ач — Да проблемеў белар. гісторы	4
Набратыны — «Браты, не забываітесь нас!»	6
В. Друга — Ты і яна (Працяг II-і)	7
К. Малін — З жыццем савецкія «Іраваслай- нас» Царкви	10
Я. Золак — Хрыстос Уваскрес (верш)	11
Я. Золак — Нескіні ўзыходжанія (псалтымы)	11
У. Бч — Шукай прауды (верш)	12
На рэлігійнай пісні	12
Беларуская хроніка	13